

Една вечерь на насъ нападнаха турскитѣ заптиета и убиха едного отъ другаритѣ ни, на когото името бѣше Никола Велешанецътъ. Причината, за да изгубиме гореказания другаринъ, бѣше нашата стража, която имаше нещастие да заспи. Когато гръмна първата пушка, нашата сънлива дружина скокна накраки и спусна се да бѣга. На Коста войвода остана дрехата и чантата, на нѣколко момчета останаха пищоветѣ и ятаганитѣ, а на нѣкои — даже и пушкитѣ. Когато дойдохме въ себе си, то азъ рекохъ на Коста и на дружината:

— Ние трѣбва да си отмѣстиме за Никола. Хайдете да се върнеме и убиеме нѣкой турчинъ.

Дружината се не съгласи да изпълни желанието ми, защото се бѣше уплашила отъ турцитѣ.

На другия день азъ помолихъ да се събератъ всичкитѣ мои другари и рекохъ имъ:

— Азъ нѣма вече да ходя съ вази и да ставамъ за смѣхъ на хората. Азъ ще ида въ Влашко... Азъ мислѣхъ, че ще да намѣря храбра дружина; а сега видя, че съмъ билъ излъганъ — вие сте баби и нищо повече. Когато е страхъ отъ турцитѣ, той не е мой другаринъ.

Една часть отъ дружината се обърна къмъ мене съ следующитѣ думи:

— Недей ни оставя, байо Панаайте, баремъ до наесень. Ние и сами желаеме да идеме въ Влашко. Не оставяй ни!

— Не мога азъ да ходя съ подобна дружина, — казахъ азъ. — По-добре е да идете въ Сърбия и да садите лукъ, отколкото да ходите по планината и да ви избиятъ турцитѣ. Вие още не умѣете да чувате стража, а мислите да правите и по-голѣми нѣща! Ситъ съмъ отъ подобни юнаци.